

Είναι δύσκολο να καταλάβεις κάποιον χωρίς να ακούς τις λέξεις. Να διαβάζεις τις σκέψεις του και τους φόβους του μέσα από την σιωπή, να αναγνωρίσεις την πραγματική ιστορία πίσω από το παραμύθι που ο ίδιος έχει πλάσει και έχει πιστέψει.

Κάποιος μου είπε ένα βράδυ πως η αναζήτηση στη ζωή δεν θα πρέπει να τελειώσει ποτέ. Δεν ξέρω γιατί αλλά αν και δεν θυμάμαι τίποτα από εκείνο το βράδυ ούτε καν αυτόν που μου το είπε, τα λόγια αυτά τα ακούω συνέχεια σαν ηχώ. Σήμερα όμως το βράδυ έχω την αίσθηση πως τίποτα δεν με αγγίζει. Πως απλά παρατηρώ από απόσταση την ζωή μου, χωρίς να νιώθω, όλο μου το σώμα είναι μουδιασμένο μόνο το μυαλό μου παίζει περίεργα παιχνίδια.

Το βλέμμα μου περιπλανιέται στα αντικείμενα του σπιτιού μου. Τελικά ο χώρος αυτός δεν είναι απλά ένα διαμέρισμα είναι ένα παζλ που τα κομμάτια του σχηματίζουν εμένα. Πόσο αφελής είμαι ! Τι σκεφτόμουν; Έχω φανερώσει στους άλλους δικές μου πλευρές χωρίς να το συνειδητοποιήσω. Ωστόσο αμφιβάλλω για το αν κάποιος έχει συνδέσει τα κομμάτια, βγάζοντας νόημα. Το διαμέρισμα μου είναι ψηλά στον έβδομο όροφο και έχει θέα τις αστικές ταρατσες της Θεσσαλονίκης. Αυτή η γκριζα απόχρωση που επικρατεί εκεί έξω με οδηγεί κάθε φορά σε διαφορετικά μονοπάτια σκέψης.

Τα κουρασμένα μου μάτια όμως είναι βαριά, κλείνουν και το σκοτάδι απλώνεται. Οι ήχοι γίνονται απόμακροι και οι φωνές μελωδίες. Απόψε η γλυκιά παρουσία με κοιτά με αυτό το καθαρό βλέμμα, με τόλμη χωρίς δισταγμούς. Είναι τόσο νέα στα μάτια μου, τόσο ζωντανή. Μου είναι δύσκολο να την κοιτώ γιατί θυμάμαι τις ημέρες με ήλιο. Αλλά πάνω της δεν υπάρχουν τα σημάδια από τότε. Τα σημάδια που ταλαιπωρούν εμένα ψυχικά και σωματικά.

Δεν μιλάς έχεις μόνο ζωγραφισμένο το χαμόγελο της συγκατάβασης. Ποτέ δεν τα απέκτησα όλα και εσύ το ξέρεις αυτό, καλύτερα από τον καθένα. Κοίτα με όμως τώρα είμαι γεμάτη από στιγμές, οι οποίες με άγγιξαν αλλά και απ' αυτές που με έκοψαν. Γεμάτη από ανθρώπους, συναισθήματα και εικόνες, πολλές εικόνες. Με εσένα όμως δεν ξέρω τι συνέβη, πώς η μορφή σου έμεινε ανέγγιχτη και δεν επηρεάστηκε η ψυχή σου. Παρόλο που μαζί το σκάσαμε εσύ μου δίνεις την εντύπωση ότι είσαι άδεια, όμορφη, γοητευτική αλλά κενή. Τελικά δεν μπορώ να διακρίνω ζωντάνια πάνω σου, καθώς δεν υπάρχει τίποτα που να

επιβεβαιώνει την ύπαρξη ζωής μέσα σου.

Αυτήν την στιγμή έχω μπερδευτεί στο σήμερα και στο χθες, σε κοιτώ και μεταφέρομαι απευθείας στο παρελθόν, στις μέρες όπου προσπαθούσα να αλλάξω κάτι, να επαναστατήσω και να ξυπνήσω κάποιους εκεί έξω. Βλέπεις παρόλο που έχω μεγαλώσει, ωριμάσει και έχω χάσει την παιδική αφέλεια μου, δεν έχω καταφέρει να επιβληθώ στις σκέψεις και στα συναισθήματα μου. "Εδώ δεν μπορείς να εκφράσεις με απλά λόγια τις σκέψεις σου και τα συναισθήματα σου θες και να τους επιβληθείς " ξέρω αυτό θα έλεγες. Αλλά σε εσένα ήταν πάντα τόσο εύκολο να μιλώ, οι λέξεις που επέλεγα να χρησιμοποιήσω έβγαζαν νόημα, ο λόγος μου ήταν ξεκάθαρος καμία σχέση με το μπερδεμένο μου τραύλισμα που είναι γεμάτο σύγχυση.

Η Φωτεινή συνήθιζε να μου δίνει χαρτί και μολύβι για να μπορέσω να βάλω σε μια τάξη τις σκέψεις και να πάρουν μορφή προτάσεων πάνω στο χαρτί. Έπιανε δεν μπορώ να πω, απλά χρειαζόμουν χρόνο, τον οποίο πάντα μου έδινε τόσο απλόχερα. Τελικά μόνο στον εαυτό της δεν έδωσε χρόνο.

Είναι αργά, οπότε πρέπει να αδειάσει το μυαλό μου μπας και μπορέσω να κοιμηθώ. Θα προτιμούσα να πέσω σε λήθαργο θα ήταν καλύτερα, για ώρες ή και μέρες και να πιστεύω ότι αιωρούμαι στον αέρα. Πάνω από ήσυχα μέρη, όπου μπορείς να ακούσεις την πραγματική ζωή και όχι την πλασματική βαβούρα της πόλης, που σου ξυπνά φόβους.

Μετά τον θάνατο της Φωτεινής

Τελικά ίσως ποτέ δεν άκουσα όσα κρύβονταν πίσω από τα λόγια που μου έλεγες, τις σκέψεις σου και τώρα απλά περιμένω την στιγμή που το φως της ημέρας θα είναι τόσο αληθινό στα μάτια μου για να μπορέσω να σε δω. Όσα αγαπάς μου έλεγες ξαναέρχονται ... Έχω ανάγκη να πιστέψω σε αυτό για να βρεθώ κοντά σου, σε παρακαλώ όμως μην έχεις αλλάξει. Ας μην έχουν αλλάξει τα συναισθήματα σου και έχεις γίνει ένας διαφορετικός άνθρωπος. Ξέρω ότι πέρασε πολύς καιρός και εγώ χάθηκα εκεί έξω, αλλά όταν έρθω κοντά σου είμαι σίγουρη πως όλα θα τακτοποιηθούν. Θα απαντηθούν τα ερωτήματα που

στριφογυρνούν στο μυαλό μου, οι εικόνες δεν θα είναι πλέον μισές και τα συναισθήματα θα είναι ξεκάθαρα. Φωτεινή η ζωή από τότε που έφυγες έπαψε να μοιάζει με παιχνίδι, ήταν οδυνηρά αληθινή με περισσότερους φόβους. Ένιωθα καθημερινά την ελεύθερη πτώση σου, σαν να βρισκόμουν εκεί, να έπεφτα μαζί σου, να ήμασταν ένα. Σκεφτόμουν το πως ένιωσες εκείνη την στιγμή, προσπαθούσα να καταλάβω εσένα και όσα σε κυρίευσαν. Δεν ξέρω πώς ένιωσες τον πόνο, αν ήταν λυτρωτικός ή εξωπραγματικός, δεν ξέρω ποιες ήταν οι τελευταίες σκέψεις σου και οι εικόνες που πέρασαν μπροστά από τα μάτια σου όταν τα έκλεισες, δεν άκουσα τον ήχο που έκανε το κορμί σου. Ήταν μια σημαντική στιγμή που εγώ δεν ήμουν εκεί, κοντά σου, για να σου απλώσω το χέρι μου και να σου αποδείξω με όλη μου την ύπαρξη ότι μπορώ να σε βοηθήσω. Διάλεξες αυτό το κομμάτι σου να μην μου το αποκαλύψεις ποτέ, να το κρατήσεις για τον εαυτό σου.

Εγώ ένιωθα τυχερή που σε είχα, ότι κάποιος με είχε επιλέξει και μου χάρισε αυτό το δώρο την παρουσία σου, αλλά τελικά κατάλαβα ότι σε δάνεισαν για λίγο καιρό σε εμένα για να σε αγαπήσω σαν την αδερφή που δεν είχα και να σε χάσω στο τέλος. Το "δώρο μου" το πήρε μακριά κάποιος γιατί ήξερε πως άξιζε πολλά και ο κόσμος εδώ δεν του ταίριαζε. Ξέρω βέβαια ότι και εσύ ήθελες να φύγεις νωρίς, φάνηκε και από την απόφαση που πήρες αλλά δεν ξέρω ακόμα αν έμαθες ποτέ τι σημαίνεις για εμένα.

Όταν πέθανες εσύ πέθανα και εγώ πριν τον δικό μου θάνατο, έτσι ένιωθα. Σαν να σταμάτησε ο χρόνος να μεταφέρθηκα αλλού μαζί σου, απλά εδώ έμεινε το σώμα μου να κινείται μηχανικά. Εγώ ζούσα σε μια νέα πραγματικότητα μαζί σου, θολή αλλά εσένα σε αναγνώριζα. Δεν μιλούσαμε ήμασταν όμως ενωμένες, καμιά ενέργεια δεν πραγματοποιούνταν γύρω μας, ένιωθα σύγχυση και φόβο για το περιβάλλον αλλά συγχρόνως ζεστασιά και ασφάλεια γιατί ήσουν μαζί μου. Γι' αυτόν τον λόγο δεν έχω μνήμη για τις μέρες που ακολούθησαν. Όλα σταμάτησαν γύρω μου όταν είδα το νεκρό σου σώμα, από εκείνη την στιγμή μπήκα στην νέα πραγματικότητα που δεν μου προξενούσε πόνο αλλά δυστυχώς αυτό δεν κράτησε για πάντα. Ο χρόνος επανήλθε, έπρεπε να αντιμετωπίσω τα γεγονότα, τα αισθήματα που μου δημιούργησαν και την νέα τροπή που είχε πάρει η ζωή μου. Όσα ξέρω για εκείνες τις ημέρες τα έμαθα από την μαμά μου, της ζήτησα μετά από καιρό να μου περιγράψει όσα έγιναν, για να προσπαθήσω να φέρω στο μυαλό μου κάποια εικόνα.